

KINH TỬ THẬP NHỊ CHƯƠNG
(KINH BỐN MƯỜI HAI CHƯƠNG)
Đời Hậu-Hán, Ngài Ca-Điếp Ma-Đằng và Ngài Trúc Pháp-Lan dịch chữ
Phạn ra chữ Hán
HT.Thanh-Cát dịch chữ Hán ra chữ Việt

Nguồn

<http://www.thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 21-6-2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

Mục Lục

Phần duyên khởi

I. Chứng quả xuất thế gian

Chương một

II. Tu hạnh xuất gia

Chương hai

Chương ba

Chương bốn

Chương năm

Chương sáu

Chương bảy

Chương tám

III. Lập tín nguyện

Chương chín

IV. Tu lục-độ hạnh

1. Bồ-thí độ

Chương mười

Chương mười một

Chương mười hai

2. Trì giới độ

Chương mười ba

Chương mười bốn

3. Nhẫn nhục độ

Chương mười lăm

4. Thiên-định độ

Chương mười sáu

5. Bát-nhã độ

Chương mười bảy

Chương mười tám

Chương mười chín

Chương hai mươi
Chương hai mươi mốt
Chương hai mươi hai
Chương hai mươi ba
Chương hai mươi bốn
Chương hai mươi lăm
Chương hai mươi sáu
6. Tinh-tấn độ
Chương hai mươi bảy
Chương hai mươi tám
Chương hai mươi chín
Chương ba mươi
Chương ba mươi mốt
Chương ba mươi hai
Chương ba mươi ba
Chương ba mươi bốn
Chương ba mươi lăm
Chương ba mươi sáu
V. Minh cấp giới thặng
Chương ba mươi bảy
Chương ba mươi tám
Chương ba mươi chín
Chương bốn mươi
Chương bốn mươi mốt
Chương bốn mươi hai

Phần duyên khởi

Sau khi Đức Thế Tôn thành đạo, Ngài tự nghĩ : “Xa lìa mọi ham muốn, tâm được yên vui bình tĩnh. Tâm yên vui bình tĩnh là điều cao quý nhất. Chính Tâm ấy mới ở trong Đại-định để hàng phục mọi ma chướng.”

Suy nghĩ xong, Đức Phật đến vườn Lộc-Giả nói pháp Tứ-đế, độ anh em ông Kiều Trần Như, năm người đều chứng đạo quả. Tiếp đó có vị Tỳ-khưu lại muốn hỏi những điều còn nghi ngờ, xin Phật chỉ bảo cho các điều phải trái. Vì vậy, Đức Thế-Tôn lại cận kề dạy bảo khiến các vị Tỳ-khưu, ai nấy đều lĩnh hiểu rành mạch, và chấp tay kính cẩn đón nghe những lời Phật dạy.

I. Chứng quả xuất thế gian

Chương một

Đức Phật dạy : Từ biệt người thân yêu, xuất gia tu đạo, biết tường tận tâm tính, hiểu thấu vô vi, gọi là Sa-môn. Thường giữ gìn 250 giới cấm, trong sạch, chăm làm các điều thiện, bỏ các sự ác, tu bốn đạo hạnh chân-chính, thành quả vị A-La-Hán. Ngôi này sống lâu mãi mãi, có thần thông biến hóa, đi bay đến nơi nào thì trời đất nơi ấy phải rung động.

Sau đến ngôi A-Na-Hàm, ngôi này khi hết tuổi thọ thế gian thì thần thức sẽ sinh lên cõi trời thứ 19 để dự vào ngôi A-La-Hán.

Sau đến ngôi Tư-Đà-Hàm, ngôi này phải còn một lần sinh lên trời, một lần xuống nhân gian nữa, mới được lên ngôi A-La-Hán.

Sau hết là Tu-Đà-Hoàn, ngôi này phải trải qua chín lần tử, chín lần sinh nữa mới được đến quả vị A-La-Hán.

Người đã đoạn tuyệt ái dục, không còn chạy theo ái dục, cũng như người đã chặt đứt chân tay, thì không còn dùng được tay chân ấy nữa.

II. Tu hạnh xuất gia

Chương hai

Phật dạy : Người xuất gia tu đạo, phải đoạn bỏ ái dục, biết nguồn gốc tâm tính, hiểu nghĩa lý sâu xa và liễu-ngộ phép vô-vi của Phật. Trong tâm không thấy phép gì để được, ngoài cảnh không còn môn gì để cầu. Tâm không cố chấp vào đạo, cũng không kết buộc thêm nghiệp. Không phải nhớ, không làm, không tu, không chứng, không phải trải qua các ngôi thứ, mà ngôi thứ độc-tôn ấy chính là đạo.

Chương ba

Phật dạy : Người cạo bỏ râu tóc, vào hàng Sa-môn, học đạo của ta, phải lìa bỏ của cải thế gian, chỉ cốt sao cho tạm đủ. Mỗi ngày mỗi bữa ăn giữa trưa, một giấc ngủ dưới gốc cây, không nên ăn, ngủ hai lần một ngày đêm. Người bị mê lầm trụy lạc, đều do tâm yêu (ái) muốn (dục) sinh ra vậy.

Chương bốn

Phật dạy : Chúng sinh lấy mười điều là thiện, cũng lấy mười điều là ác. Ba điều về thân, bốn điều về miệng, ba điều về ý.

Ba điều về thân là : Giết hại, trộm cắp, dâm dục. Bốn điều về miệng là : Nói lưỡi đôi chiều, nói lời độc ác, nói thêu dệt, nói dối càn. Ba điều về ý là :

Tham lam, giận tức, si mê.

Mười điều ấy thuận với chính-đạo, nói chung là mười điều thiện, trái lại là mười điều ác.

Chương năm

Phật dạy : Người có nhiều tội lỗi, không biết tự ăn năn sửa đổi, tội ấy chồng chất vào mình, chẳng khác gì nước dồn về biển, càng ngày càng nhiều.

Nếu người có lỗi tự giác-ngộ, đổi ác làm lành, tội sẽ tiêu mòn. Ví như người đau ốm được ra mồ hôi, bệnh tật sẽ dần khỏi vậy.

Chương sáu

Phật dạy : Kẻ ác tâm, khi nghe thấy người ta làm điều thiện, hay sinh phá quấy. Nhưng các ông phải nín nhịn, đừng giận tức, trách mắng họ. Kẻ tròng nhân xấu, sẽ tự hái quả xấu.

Chương bảy

Phật dạy : Kẻ xấu, nghe người ta tu đạo, làm những việc nhân từ. Họ cố đến mắng ta, ta im lặng, không nói lại một lời. Khi mắng xong, ta hỏi họ rằng : “Người đem lễ vật biếu người khác, họ không nhận, lễ vật ấy có trả lại người không ?” Kẻ xấu kia đáp : “Lễ vật đó về tôi vậy.” Phật lại bảo : “Nay người đến mắng ta, ta không nghe, lời mắng ấy lại trả lại người và người tự đi lấy tội lỗi : nhân nào, quả ấy, như vang theo tiếng, như bóng theo hình, không thể tránh được. Vậy đừng nên làm điều ác.”

Chương tám

Phật dạy : Kẻ ác hại người hiền, cũng như ngựa mất nhử bọt lên trời. Bọt chẳng tới trời, trái lại bọt rơi mặt mình. Hay như tung bụi ngược gió, bụi

không tới người bị tung, trái lại bụi trở lại tạt vào mình. Kẻ ác hại người hiền cũng thế, người hiền không bị hại, mà chính kẻ ác tự hại mình trước.

III. Lập tín nguyện

Chương chín

Phật dạy : Kẻ học rộng biết nhiều, nhưng hiểu và tin đạo một cách nông cạn, không thể lãnh ngộ được ý đạo. Trái lại người biết giữ bền tâm chí, phụng sự đạo một cách chắc chắn, thì lý đạo mới hiểu sâu xa vậy.

IV. Tu lục-độ hạnh

1. Bồ-thí độ

Chương mười

Phật dạy : Thấy người ta truyền bá đạo, mình giúp thêm hoan hỷ, sẽ được phúc rất nhiều.
Một vị sa môn hỏi Phật : “Phúc đem chia người khác có hết không ?” Phật đáp : “Ví như bó đuốc cháy, hàng trăm, ngàn người cầm đuốc đến, châm lấy lửa đem về nấu thức ăn và đốt đèn sáng, mà lửa ở bó đuốc cháy đầu tiên kia vẫn còn nguyên. Vậy ông nên hiểu, phúc cũng như thế.”

Chương mười một

Phật dạy : Cho 100 người ác ăn, không bằng cho một người thiện ăn. Cho 100 người thiện ăn không bằng cho một người trì năm giới ăn. Cho một vạn người trì năm giới ăn, không bằng cúng dường một vị Tu-Đà-Hoàn. Cúng dường một trăm vạn vị Tu-Đà-Hoàn, không bằng cúng dường một vị Tu-Đà-Hàm. Cúng dường một ngàn vạn vị Tu-Đà-Hàm, không bằng cúng dường một vị A-Na-Hàm. Cúng dường mười vạn vị A-Na-Hàm, không bằng cúng dường một vị A-La-Hán. Cúng dường một triệu vị A-La-Hán, không bằng cúng dường một vị Bích-Chi Phật. Cúng dường mười triệu vị Bích-Chi Phật, không bằng cúng dường một Đức Phật trong ba đời. Cúng dường một trăm triệu Đức Phật, không bằng cúng dường một vị vô niệm, vô trụ, vô tu, vô chúng.

Chương mười hai

Phật dạy : Người ta có 20 điều khó làm :
Nghèo khổ biết bổ thí là khó.
Giàu sang biết học đạo là khó.
Bỏ mình vì lẽ phải là khó.
Thấy được kinh Phật là khó.
Sanh nhằm đời có Phật là khó.
Nhìn sắc nhìn dục là khó.
Thấy thứ tốt không ham cầu là khó.
Bị nhục không giận tức là khó.
Có thể lực không ỷ là khó.
Gặp việc vô tâm là khó.
Học rộng nghiên cứu nhiều là khó.
Trừ diệt ngã mạn là khó.
Chẳng khinh người chưa học là khó.
Thực hành tâm bình đẳng là khó.
Chẳng nói sự phải quấy là khó.
Gặp được Thiện Tri Thức là khó.
Thấy tánh học đạo là khó.
Tùy duyên hóa độ người là khó.
Thấy cảnh không động tâm là khó.
Khéo biết phương tiện là khó.

2. Trì giới độ

Chương mười ba

Một vị Sa-môn hỏi Phật : “Bạch Thế-tôn, nhờ nhân duyên gì biết được đời trước ?”

Đức Phật dạy : “Tâm thanh tịnh, giữ bền chí, thì tâm lãnh-hội được đạo nhiệm mầu. Ví như lau bụi mặt gương. Bụi hết mặt gương sáng tỏ hiện ra. Người học đạo cũng vậy, nếu đoạn trừ hết ái-dục, thì sẽ biết được đời trước.”

Chương mười bốn

Một vị Sa-môn hỏi Phật : “Bạch Thế-tôn : thế nào là (thiện) hay nhất và lớn

nhất (đại) ?”
Phật dạy : “Hành đạo giữ tâm chân chính là hay nhất. Chí khí cùng đạo hoà hợp là lớn nhất.”

3. Nhẫn nhục độ

Chương mười lăm

Một vị Sa-môn hỏi Phật : “Bạch Thế-tôn, cái gì mạnh nhất, cái gì sáng nhất ?”

Phật dạy : “Tu hạnh nhẫn nhục mạnh nhất, vì tâm không chứa chấp điều ác, nên thân thể được nhẹ nhàng, khỏe mạnh, và được mọi người tôn trọng. Tâm xấu diệt hết, chút bụi phiền não không còn, gọi là sáng nhất. Và lại, sáng nhất có nghĩa là đã được trí hiểu biết hết thảy, cho nên, vạn vật trong mười phương, kể từ khi chưa có trời, đất cho đến ngày nay, đều trông thấy, nghe thấy và hiểu biết khắp tất cả vậy.”

4. Thiên-định độ

Chương mười sáu

Phật dạy : Người ôm áp tâm ái dục, không thể thấy được đạo, ví như nước đã lắng trong, lại cho tay khuấy đục lên. Tuy mọi người đến soi mặt mình, nhưng không thể thấy bóng mình hiện trong đó nữa. Người tu đạo cũng thế, nếu còn ham mê ái dục thì trong lòng vẫn còn vẩn đục, nên không thấy được đạo chân chính. Các ông là Sa-môn, phải gấp đoạn trừ ngay ái dục. Khi ái dục hết, đạo mới khả dĩ lĩnh ngộ được.

5. Bát-nhã độ

5.1. Trí căn-bản

Chương mười bảy

Phật dạy : Người học đạo thấy rõ đạo, cũng như người cầm đuốc vào trong nhà tối. Bóng tối hết chỉ có ánh sáng còn lại. Người học đạo, hiểu rõ đạo tức là Vọng-tâm mê mờ hết, chỉ còn toàn ánh sáng Chân-tâm thường trụ.

5.2. Trí hậu đắc

Chương mười tám

Phật dạy : Người học đạo pháp của ta, nhớ mà không chấp nhớ mới gọi là nhớ. Làm mà không chấp làm mới gọi là làm. Nói mà không chấp nói mới gọi là nói. Tu mà không chấp tu mới gọi là tu. Người khéo lĩnh hội thì được gần đạo. Kẻ mê mờ thì cách xa đạo. Cái đạo lớn không thể lấy lời nói để bàn luận nổi, và cũng không bị vật nào câu thúc được. Nếu có một mảy may sai lầm, thì chỉ bằng nháy mắt (tích tắc) sẽ mất hết.

5.3. Gia-hành trí

a. Quán vô thường

Chương mười chín

Phật dạy : Quán sát trời đất là vô thường, quán sát thế giới là vô thường. Quán sát tâm linh giác là Bồ-đề. Hiểu như thế thời đắc đạo rất chóng vậy.

b. Quán vô ngã như huyễn

Chương hai mươi

Phật dạy : Quán sát bốn đại trong thân này, mỗi cái có tên riêng, không có cái nào đáng gọi là ta cả. Cái ta đã không có, thì thân này cũng là giả dối.

c. Thông quán ngũ dục

Chương hai mươi một

Phật dạy : Người tùy theo thế tình, tham cầu danh vọng. Khi được công danh hiển đạt, thì thân thể đã già yếu. Kẻ tham danh lợi ở đời không biết học đạo, chỉ uổng công nhọc xác.

Ví như cây hương đốt, khi được người ta ngửi thấy mùi thơm, thì thân hương đã hóa thành tro bụi, vì lửa luôn đốt cháy liền thân hương vậy.

Chương hai mươi hai

Phật dạy : Người ham mê tiền tài, sắc đẹp, tất nhiên sẽ bị tai vạ. Tài sắc ví như mật dính lưỡi dao. Mật ngon không đáng một miếng ăn, nhưng trẻ con ngây dại, tham liếm chút mật, nhất định chúng sẽ bị đứt lưỡi.

Chương hai mươi ba

Phật dạy : Người ta thường cho rằng bị giam hãm trong nhà tù là khổ. Nhưng sự khổ ấy chưa bằng nỗi khổ bằng sự ràng buộc bởi gia đình, vợ chồng, con cái. Vì người sống trong nhà tù, còn có thì giờ nhàn rỗi, và có khi được ra. Trái lại người có gia đình lúc nào cũng phải lo nghĩ về việc nhà cửa làm ăn... nên rất khổ. Do sắc sinh tình, do tình sinh ân ái, canh cánh bên lòng. Mặc dầu có tai nạn phải kề bên miệng hổ, cũng phải cam tâm nhẫn chịu. Người xuống bùn thì phải lấm chân nên gọi là phạm tục. Trái lại người nào vượt ngoài vòng ái dục, gọi là bậc La-Hán xuất trần.

Chương hai mươi bốn

Phật dạy : Người đời có nhiều sự ham muốn, nhưng ham muốn nữ sắc hơn hết, do sắc đẹp sinh lòng ham mến (yêu), nên cái ham mến là hơn hết. May thay, chỉ có một sắc đẹp, chớ có hai thì tất cả mọi người trong thiên hạ không ai tu nổi được.

Chương hai mươi lăm

Phật dạy : Người mê ái dục, cũng như kẻ cầm đuốc đi ngược gió, tức nhiên sẽ bị bỏng tay.

Chương hai mươi sáu

Thiên Thần đưa Ngọc nữ (gái đẹp) đến chỗ Phật để phá hoại quả tu của

Ngài. Đức Phật nói : “Cái túi da đựng đồ dơ bẩn, lại đây làm gì ? Tránh xa đi, ta không thèm đâu”. Thiên Thần thấy Phật nói thế, liền khởi tâm kính cẩn, nhân đây, ông liền hỏi Phật về ý đạo. Phật bèn giải đáp. Thiên Thần nghe xong, liền được chứng quả Tu-Đà-Hoàn.

6. Tinh-tấn độ

1a. Mặc áo giáp hạnh tinh-tấn

Chương hai mươi bảy

Phật dạy : Người tu đạo, cũng như cây gỗ trên mặt nước, trôi giữa dòng sông, không chạm hai bên bờ, không bị người ta vớt lấy hoặc bị quỷ thần ngăn cản, hay nước xoáy chìm, cũng không bị mục nát. Ta bảo đảm cây gỗ ấy, chắc chắn trôi thẳng về biển. Người học đạo cũng thế. Nếu không bị tình dục lôi cuốn, hay tà ma ám ảnh, cứ tinh tiến tu phép vô vi, ta bảo đảm người ấy quyết định đắc đạo vậy.

Chương hai mươi tám

Phật dạy : Các Phật-tử ! Phải cẩn-thận đừng nên gần gũi sắc dục. Gần nó tất nhiên sinh họa. Khi đắc quả A-La Hán rồi, mới có thể tin được ý người.

Chương hai mươi chín

Phật dạy : Các Phật-tử, phải cẩn-thận đừng nhìn nữ sắc, cũng chớ nên nói chuyện.

Nếu cùng họ nói chuyện, phải chính-tâm nhớ nghĩ : “Mình là Sa-môn, sống trong cõi đời vẫn đục như hoa sen trong bùn mà không nhiễm chất hôi tanh của bùn. Phải tưởng người già như mẹ (cha). Người lớn hơn như anh (chị), người kém tuổi như em, người trẻ tuổi như con. Nên khởi chính-tâm cứu độ cho họ được giải-thoát, để dập tắt những ý-nghĩ xằng bậy.

Chương ba mươi

Phật dạy : Người hành đạo phải tránh xa ái-dục, ví như cỏ khô tránh xa lửa.

Chương ba mươi mốt

Phật dạy : Có kẻ lo sợ khi động tình dâm dục không kìm hãm nổi, muốn tự đoạn âm. Phật liền bảo rằng : “Đoạn âm không bằng đoạn tâm”. Tâm như ông tướng chỉ-huy. Nếu tướng đình-chỉ thì quân phải theo lệnh. Tâm cũng như vậy. Nếu tâm nghĩ xằng bậy không ngăn cấm được, thì dù đoạn-âm cũng vô ích. Phật liền thuật lại bài kệ của Đức Phật Ca-Điếp như sau : “Do ý người sinh tư tưởng, tư tưởng sinh ái-dục. Nếu trong tâm bình tĩnh thì ngoài thân yên ổn”.

Chương ba mươi hai

Phật dạy : Người ta vì tình yêu, tình dục mà sinh buồn phiền, lo nghĩ. Từ lo nghĩ sinh sợ hãi. Nếu không yêu muốn thì không lo sợ chi cả.

1b. Mặc áo giáp tướng-tinh-tấn

Chương ba mươi ba

Phật dạy : Người tu đạo như người chiến-sĩ đánh nhau với quân địch. Khi người ấy mặc áo giáp ra trận, hoặc hèn nhát nửa đường rút lui, hoặc giao chiến mà chết, hay đánh được khải-hoàn (về). Sa-Môn học đạo cũng thế. Phải vững chí, tinh tiến, quả cảm, hùng dũng trước nguy hiểm. Quyết tiêu-diệt ma quân để chiếm lấy đạo-quả.

2. Tiếp-thiện tinh-tấn

Chương ba mươi bốn

Một vị Sa-môn đêm đêm tụng kinh Di-Giáo của Phật Ca-Điếp. Tụng lâu tiếng khàn đục, rồi suy nghĩ hồi hận muốn thôi.

Phật bèn hỏi : “Ngày trước ông ở nhà làm nghề nghiệp gì ?” Vị ấy đáp : “Con thích đánh đàn”. Phật lại hỏi : “Cây đàn dây chùng thế nào ?” Vị ấy thưa rằng : “Tiếng nó không kêu”. Phật lại hỏi : “Dây đàn lên căng thế nào ?” Vị ấy thưa : “Tiếng gay gắt và sẽ đứt”. Phật lại hỏi : “Dây đàn vừa phải, không căng, không chùng thế nào ?” Vị ấy thưa : “Tiếng nó dịu dàng, êm ái, nghe rất vui tai.” Phật dạy tiếp : “Sa-môn các ông học đạo cũng như cây đàn. Phải giữ mực điều-hoà thì đạo mới thẳng. Nếu hành đạo quá sức thì thân mỗi mệt, thân nếu mỗi mệt thì ý sanh phiền não, ý sanh phiền não thì thoái đạo. Thoái đạo thì tội lỗi sinh. Nếu tâm an-tịnh giữ mực trung bình, thì đạo không bao giờ mất vậy.

Chương ba mươi lăm

Phật dạy : Người thợ rèn sắt trừ hết sét rỉ, thì sắt mới trở nên đồ dùng tốt. Người học đạo cũng thế, phải trừ hết tâm nhơ bẩn thì đạo hạnh mới trở nên trong sạch vậy.

3. Lợi lạc tinh-tấn

Chương ba mươi sáu

Phật dạy : Kẻ đã xa lìa được con đường ác, được sinh làm thân người là việc khó. Được sinh làm người, lại được được sinh làm đàn ông là khó. Được sinh làm đàn ông có sáu căn đầy đủ là khó. Được sáu căn đầy đủ, lại được ở giữa Trung-quốc (cõi Trung) là khó. Được gặp Phật ra đời là khó. Được gặp Phật ra đời lại được gặp đạo là khó. Được gặp đạo lại khởi lòng tin kính là khó. Đã khởi lòng tin đạo lại phát tâm Bồ-đề là khó. Đã phát tâm Bồ-đề lại tu chứng đến quả-vị không còn phải tu chứng lại là việc khó hơn hết.

V. Minh cấp giới thặng

Chương ba mươi bảy

Phật dạy : Người nào tuy cách xa ta hàng ngàn dặm, nhưng luôn luôn tuân theo giới luật của ta, tất nhiên sẽ được chứng quả. Trái lại, những người dù thân cận bên ta, hàng ngày trông thấy ta mà không chịu noi theo ta, theo những điều ta giảng dạy, thì không bao giờ được chứng đạo quả.

Chương ba mươi tám

Phật hỏi một vị sa môn : “Mệnh người ta sống độ bao lâu ?” Vị Sa-môn thưa : “Trong khoảng vài ngày.” Phật bảo : “Ông chưa biết đạo”. Phật lại hỏi vị Sa-môn khác : “Mệnh người ta sống độ bao lâu ?” Thưa rằng : “Trong khoảng bữa ăn.” Phật bảo : “Ông cũng chưa biết đạo.” Phật lại hỏi vị Sa-môn khác nữa : “Mệnh người ta sống được bao lâu ?” Thưa rằng : “Trong khoảng giây phút (thở ra hít vào)”. Phật bảo : “Hay lắm! Hay lắm! ông hiểu đạo vậy.”

Tín giáo - Giải lý - Tu hành

I. Tín giáo

Chương ba mươi chín

Phật dạy : Người học đạo nên tin theo những điều giáo-hoá của Phật. Kinh sách của ta, cũng như ăn mật ở bát, ở giữa hay ở chung quanh bát đều ngọt cả.

II. Giải lý

Chương bốn mươi

Phật dạy : Sa-môn hành đạo, đừng như trâu kéo mật, thân tuy thành đạo, mà tâm không hành đạo thì có ích gì ?
Nếu tâm hành đạo thì thân khỏi phải hành đạo.

III. Tu hành

Chương bốn mươi một

Phật dạy : Người hành đạo như trâu chở nặng, đi vào bùn lầy, tuy mỗi mệ, nhưng không dám quay trở lại, trông sang bên phải, bên trái. Chỉ khi nào ra khỏi đám bùn ấy, mới được nghỉ ngơi. Sa-môn cũng vậy, phải đề phòng tình dục tệ hại hơn bùn lầy. Phải nhất tâm suy nghĩ về đạo, mới có thể thoát khỏi khổ não.

Phần kết luận

Chương bốn mươi hai

Phật dạy : Ta coi ngôi vua, quan như bụi qua kẽ hở, coi vàng ngọc như ngói sỏi, coi nhung lụa gấm vóc như vải thô, coi đại-thiên giới như hạt cải, coi nước.

HẾT